

Rentesfod som Grundlag for en ny Tarif, er nødvendigt at have for Nie, at denne Rentesfod ikke bliver for høj allerede om kort Tid, da man ikke har noget som helst Middel til at redressere, hvad der tabes; man maa altsaa holde sig paa den sikre Side, idet det bestandig staar en frit for at tilbagebetale, hvad der muligvis er taget for meget. Nu brænder det ærede Medlem sig ikke om saadanne Tilbagebetalinger, og jeg tror nok, at det ærede Medlem til en vis Grad har Ret i at sige, at det, som Folk faa paa denne Maade, hvad enten det er Bonus, fordelt ved Livsforsikringsanstalten, eller det er ekstra Fortjeneste ved Andelsmejeri, er man meget tilbøjelig til at betragte som en ren Ekstraindtægt, som man har Lov til at juble op eller benytte paa anden Maade, end man ellers vilde anvende det ved strengt Arbejde erhvervede Pengebeløb. Men det forekommer mig dog egentlig ikke, at den Betragtning bør have ret megen Bægt lige over for det væsentlige Hensyn, jeg har angivet, at man i hvert Fald, naar Staten skal være Garant, bør holde sig paa den sikre Side. Det ærede Medlems Anbefaling af Alderdomsforsørgelsen vilde jeg ønske, at han havde fremsat med samme Varme og Kraft den Gang, da jeg for en halv Snes Aar siden forhandlede med Rigsdagen om dette Spørgsmaal. Jeg hørte nok, at det ærede Medlem tog Afstand fra sin tidligere Holdning, derved, at man nu havde faaet Lovbestemmelser, der sikrede de laveste Lag i Samfundet en vis hæderlig Forsørgelse i deres Alderdom, saaledes at vi nu frit kunne beskæftige os med Mellemklasserne eller Overklasserne af, hvad det ærede Medlem kaldte de brede Lag i Samfundet. Men jeg stønner dog egentlig ikke, at der er tilstrækkelig Grund til en forandret Holdning lige over for dette Spørgsmaal, i hvert Fald vil jeg meget advare imod, at man vanskeliggør dette Lovforslags Gennemgang i denne Samling ved dette Spørgsmaal, idet jeg atter vil erindre om den bestemte Forbindelse, hvori jeg sætter dette Lovforslags § 5 med Spørgsmaalet om Bonus i den Størrelse, som det andet Lovforslag gaar ud paa. Jeg anser det kun for at være forsvareligt at udele Bonus i den Kvantitet, som det andet Lovforslag foreslaar, naar man sikres mod et forøget Tab for Anstalten gennem Dividenter. Jeg ser ikke rettere end at det, at bringe det meget store Spørgsmaal om en billig Forsørgelsesanstalt frem i Forbindelse med dette, er, jeg vil ikke just sige, at give Lovforslaget Gift, men det er i mine Tanker at gøre det langt mindre sandhynligt end

ellers, at man bliver færdig med dette Lovforslag i denne Samling.

Skulde jeg have overhørt en eller anden Indvending, der er gjort mod Lovforslaget eller overset noget i saa Henseende, beder jeg undskyld og stoler paa, at der vil blive givet mig Beslighed til at indhente det forspønte og komme nærmere ind paa de enkelte Spørgsmaal, som Lovforslagets Paragraffer kunne frembyde.

B. G. C. Jensen: Paa Grund af den fremrykkede Tid skal jeg fatte mig i stor Korthed. — Det blev gjort gældende af den højtærede Minister i Tilslutning til, hvad min ærede Kollega, det ærede 4de Medlem fra Njæbenhavn (Det. Hansen) ytrede, at man maatte anlægge Kontraktspunktet, og naar man gik ud fra Kontraktspunktet, maatte man erkende det for meget naturligt, at den, der brød Kontrakten, ikke fik alle Fordelene derved. Jeg tillader mig dog at gøre det Spørgsmaal: Er da den Mand, der har forsikret sig med Helbredstillæg, ikke en Mand, der har indgaaet en Kontrakt med Livsforsikringsanstalten? Derjom man erkender, at han har indgaaet en Kontrakt aldeles som de andre, forekommer det mig ikke, at dette Synspunkt er det afgørende. Det afgørende Synspunkt maa være dette: Hvilken Art af Virksomhed er det, Staten driver ved at have en Forsikringsanstalt, og naar det erkendes, at Staten ikke driver denne Anstalt for at tjene Penge, men tværtimod for at ophjælpe og fremhjælpe den Trang, der maatte være hos Folk til at sørge for den uviste Fremtid for deres efterladte, forekommer det mig at være et billigt Krav, at Staten lige saa lidt vil lukre paa de enkelte Punkter, jeg har nævnt, som den nu omstider bekvemmer sig til ikke at ville lukre paa Helbredstillæggene. — Jeg for mit Vedkommende har saa tidt, som det var mig muligt, fremhævet, at jeg sætter størst Pris paa, at Anstalten skal være paa den fuldstændigste, sikreste Maade garanteret mod uforudseelige Tab, der kunne indtræde. Det kan derfor ikke være til mig, at den højtærede Finansminister udtalte, at han afviste Baastanden om, at Staten skulde kunne gøre, hvad private Selskaber kunne gøre, thi jeg har ikke anthydet noget saadant. Jeg holder tvært imod saa stærkt paa Sikkerheden og netop paa, at Staten skal være fri for Risiko, at jeg har fremhævet, at det betydelige Overskud, der nu er, efter min Mening ikke er væsentlig for stort som Reserveresond. Altsaa naar det er givet, at der ikke, i alt Fald ikke fra min Side, er fremsat nogen